

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

חלק ז - פרשת בלק		
יום	וינא	מתוך מדבש
ראשון	קפו ע"א	שנא-שנז
שני	קפו ע"ב	שנז-תח
שלישי	קפח ע"א	תח-תיא
רביעי	קפח ע"ב	תיא-תיט
חמישי	קפט ע"א	תיט-תכו
שישי	קפט ע"ב	תכו-תלז
שבת	קצ ע"א	תלז-הל"ט

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלישה"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 278 | פרשת צו תשפ"ד

י"ל בעדהשי"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

הבא לחטא שורף את עצמו בשלהבת היצה"ר

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו, אמאי, ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר, אמאי, וכהנא אמאי, והא תנינן, אש בכל אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא אזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הפהן.

אלא הכי אוליפנא, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצר הרע, ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כו ע"ב) מסאבא קא אתיא, שריא ביה רוח מסאבא. ולזמנין אשתמודען קרבני דאתיין מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי ליה, ולא אשתצי ולא אתבטל ההוא רוח מסאבא, בין מבר נש ובין מההוא סטרא דאתי

מתוך מדבש

הבא לחטא שורף את עצמו בשלהבת היצה"ר

רבי אחא פתח ואמר לפרש מה שפתיב והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה, ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר, ושאל מה שפתיב והאש על המזבח תוקד בו, אמאי מה הטעם שצריך להיות תמיד אש דולקת על המזבח, ועוד מה שפתיב ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר, אמאי למה מבערים את האש דוקא בבקר בעת התעוררות מדת החסד, ועוד וכהנא אמאי ולמה דוקא כהן צריך להבעיר את אש המזבח, והא תנינן והרי למדנו, אש בכל אתר דינא הוא אש בכל מקום, היא רומזת על הדין והגבורה, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי והרי הפהן בא מצד החסד שבימין, ורחיקא הוא מן דינא והוא רחוק מן הדין, כי אין שום כח הדין יוצא מצד החסד, דהא כהנא לא אזדמן בדינא לעלמין פי כהן אינו מזדמן בדין לעולם, אפלו במדרגה התחתונה, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא וכאן למה הוא צריך להבעיר את האש שהיא דין בעולם דכתיב ובער עליה

הפהן הרי שפהן הנה צריך להבעיר את האש על המזבח. ומתוך אלא הכי אוליפנא אלא כף למדנו, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה אדם הבא לחטא לפני קונו, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצר הרע הוא שורף את עצמו בשלהבת האש של היצר הרע, ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כו ע"ב) מסאבא קא אתיא והיצר הרע בא מצד רוח השמאה, שריא ביה רוח מסאבא ואז שורה באדם רוח השמאה.

ולזמנין אשתמודען קרבני דאתיין מהאי סטרא ולפעמים נודעים ונכרים הקרבנות הבאים מצד ההוא, כגון אם מקריבים קרבן חטאת יחיד שעירת עזים שרוח השמאה שורה עליו (פנפנר לעיל דף כה עמוד ט ועמוד ט), ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי ליה וצריך להקריב על המזבח דבר הדומה לחטאו, כי כמו שבחטאו הגביר עליו את היצר הרע והמשיף על עצמו רוח השמאה, כך צריך להיות קרבנו שעירת עזים ששורה עליו רוח השמאה כדי להעבירה ולשרפה באש המזבח, ולא אשתצי ולא

מַנִּיָּה, אֶלָּא בְּאִשָּׁא דְּמַדְבַּחָא, דִּהְהוּא אִשָּׁא מְבַעְרָא רוּחַ מְסַאבָּא וְזִינִין בִּישׁוּן מַעְלָמָא, וְכַהֲנָא בְּדָא אַתְפוּוֹן לְתַקְנָא אִשָּׁא, דִּיבְעַר זִינִין בִּישׁוּן מַעְלָמָא.

וְעַל דָּא בְּעֵי דְלָא יִדְעֻכוּן לִיָּה לְעַלְמִין, וְלָא יִתְחַלֵּשׁ חִילָא וְתוֹקְפָא דִּילִיָּה, לְתַבְרָא חִילָא דְתוֹקְפָא אַחְרָא בִּישָׁא מַעְלָמָא, וְעַל דָּא לָא תְכַבֵּה.

וְכַהֲנָא יְסַדֵּר עָלֵיָּה אִשָּׁא בְּבַקֵּר בְּבַקֵּר, בְּזַמְנָא דְשִׁלְטָא סְטְרָא דִּילִיָּה וְאַתְעַר בְּעַלְמָא, בְּגִין לְבַסְמָא עַלְמָא (ס"א וּלְבַסְמָא דִּינָא), וְאַתְפְּפִיין דִּינִין וְלָא מַתְעַרֵי בְּעַלְמָא.

עַל דָּא תְנִינִן, אֵית אִשָּׁא אַכְלָא אִשָּׁא, אִשָּׁא דְלַעֲלִילָא אַכְלָא אִשָּׁא אַחְרָא, אִשָּׁא דְמַדְבַּחָא אַכְלָא אִשָּׁא אַחְרָא, וְעַל דָּא אִשָּׁא דָּא לָא תְכַבֵּה לְעַלְמִין, וְכַהֲנָא מְסַדֵּר לִיָּה בְּכָל יוֹמָא.

לְעַתִּיד יִלְמַד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל וְאַלְיָהּוּ יַפְרִשְׁנָה

קָמוּ כְּלָהוּ, וְאַמְרוּ, וְדַאי אַנְתָּ הוּא אוּמְנָא רַעֲיָא מְהִימְנָא, דְאַתְמַר בְּךָ, מֹשֶׁה קַבֵּל תוֹרָה מִסִּינֵי,

מתוק מדבש

דִּילִיָּה וְאַתְעַר בְּעַלְמָא בְּזַמְן שְׁשׁוּלְט וּמַתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם צַד הַחֲסֵד שְׁהוּא חֶלְקוּ, בְּגִין לְבַסְמָא עַלְמָא וּלְבַסְמָא דִּינָא כְּדֵי לְבַשֵּׁם וְלְהַמְתִּיק אֶת כָּל הַדִּינִים שְׁבַעוֹלָם עַל יְדֵי אֵשׁ הַחֲסֵד שֶׁל הַמְּזַבַּח, וְאַתְפְּפִיין דִּינִין וְלָא מַתְעַרֵי בְּעַלְמָא וְעַל יְדֵי זֶה נִכְנָעִים כָּל בְּעֵלֵי הַדִּינִים וְאִינֵם מַתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם.

עַל דָּא תְנִינִן עַל זֶה לְמַדְנוּ, כִּי אֵית אִשָּׁא אַכְלָא אִשָּׁא יֵשׁ אֵשׁ אוֹכְלַת וְשׁוֹרְפַת אֵשׁ אַחְרַת, וּמְפַרֵשׁ אִשָּׁא דְלַעֲלִילָא אַכְלָא אִשָּׁא אַחְרָא אֵשׁ הַחֲסֵד אוֹכְלַת אֵשׁ הַגְּבוּרָה וּמַמְתִּיקָה, וְכֵן אִשָּׁא דְמַדְבַּחָא אַכְלָא אִשָּׁא אַחְרָא אֵשׁ הַמְּזַבַּח שְׁהִיא נִגְדַּת הַחֲסֵד שׁוֹרְפַת אֶת אֵשׁ הַאֲחֵרַת, וְעַל דָּא אִשָּׁא דָּא לָא תְכַבֵּה לְעַלְמִין וְעַל כֵּן אֵשׁ הַמְּזַבַּח שְׁהִיא בְּחִינַת חֲסֵד לָא תְכַבֵּה לְעוֹלָם, וְכַהֲנָא מְסַדֵּר לִיָּה בְּכָל יוֹמָא וְהַכֵּהן שְׁבָא מִן הַחֲסֵד צְרִיף לְסַדֵּר אֶת הָאֵשׁ עַל הַמְּזַבַּח בְּכָל יוֹם.

(דף כז ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' שיח-שכ)

לְעַתִּיד יִלְמַד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל וְאַלְיָהּוּ יַפְרִשְׁנָה

קָמוּ כְּלָהוּ קָמוּ כָּל הַתְּנַאֲיִם וְהָאֲמוּרָאִים, וְאַמְרוּ, וְדַאי אַנְתָּ הוּא אוּמְנָא רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאַמְרוּ לְרַעֲיָא מְהִימְנָא, וְדַאי אַתָּה הוּא הָאֲמֵן הַתְּלִמִּיד חֲכָם, דְאַתְמַר בְּךָ, מֹשֶׁה קַבֵּל תוֹרָה מִסִּינֵי, וּמַתְמֵן וְאִילָף כְּלָהוּ תְלַמִּידִים אִינּוּן דִּילָף וּמַתְמֵן תוֹרָה וְאִילָף כָּל הַתְּלַמִּידִי

אַתְבְּטַל הֵהוּא רוּחַ מְסַאבָּא בֵּין מְבַר נֶשׁ וּבֵין מְהִימָא סְטְרָא דְאֵתִי מַנִּיָּה אֶלָּא בְּאִשָּׁא דְמַדְבַּחָא וְאִינָה כְּלָה וְאִינָה מַתְבְּטַלַת רוּחַ הַטְּמָאָה בֵּין מִן הָאָדָם הַחוּטָא, וּבֵין מִצַּד הַטְּמָאָה שְׁהַחֲטָא כָּא מְמוּנָא, אֶלָּא בְּאֵשׁ שֶׁל הַמְּזַבַּח, שְׁנִמְשַׁכַת מֵאֵשׁ שֶׁל מַעְלָה שְׁהִיא בְּחִינַת חֲסֵד כְּלַפֵּי אֵשׁ שֶׁל מֹשֶׁה, לְכֵן יֵשׁ בְּכַחַה לְבַטֵּל וּלְכַלּוֹת אֶת רוּחַ הַטְּמָאָה הַבָּאָה מִצַּד הַגְּבוּרָה, דִּהְהוּא אִשָּׁא מְבַעְרָא רוּחַ מְסַאבָּא וְזִינִין בִּישׁוּן מַעְלָמָא כִּי אֵשׁ הִיא מְבַעְרַת רוּחַ הַטְּמָאָה וּמִינֵי רוּחוֹת הָרָעוֹת מִן הָעוֹלָם, כִּי הִיא אֵשׁ אוֹכְלַת אֵשׁ, וְכַהֲנָא בְּדָא אַתְפוּוֹן לְתַקְנָא אִשָּׁא וְהַכֵּהן הַבָּא מִצַּד הַחֲסֵד נִתְפָּוּן לְזֶה לְתַקֵּן וְלַעְרֹף אֶת הָאֵשׁ עַל הַמְּזַבַּח, דִּיבְעַר זִינִין בִּישׁוּן מַעְלָמָא כְּדֵי שְׁתַּבְּעַר וְתִשְׁרַף אֶת מִינֵי רוּחוֹת הָרָעוֹת מִן הָעוֹלָם, וְרַצוּנוֹ לומר לְפִי שְׁהַכֵּהן הוּא מִצַּד הַחֲסֵד לְכֵן הוּא מְסַגֵּל לְזֶה לְבַטֵּל אֶת כַּחוֹת הָרָעִים הַבָּאִים מִצַּד הַגְּבוּרָה.

וְעַל דָּא בְּעֵי דְלָא יִדְעֻכוּן לִיָּה לְעַלְמִין וְעַל כֵּן צְרִיכִים לְהַזְהֵר שְׁלָא תְכַבֵּה הָאֵשׁ מִן הַמְּזַבַּח לְעוֹלָם, אֶלָּא תְּמִיד תוֹקֵד הָאֵשׁ עַל הַמְּזַבַּח, כְּדֵי וְלָא יִתְחַלֵּשׁ חִילָא וְתוֹקְפָא דִּילִיָּה שְׁלָא יִתְחַלֵּשׁ הַכַּח וְהַתְקַף שֶׁל אֵשׁ הַמְּזַבַּח הָרוּמוֹ עַל אֵשׁ הַשְּׁכִינָה, לְתַבְרָא חִילָא דְתוֹקְפָא אַחְרָא בִּישָׁא מַעְלָמָא כְּדֵי שְׁתוּכַל לְשַׁבֵּר אֶת כַּח וְתַקֵּף הָאֲחֵר שְׁהוּא רוּחַ הַטְּמָאָה מִן הָעוֹלָם, וְעַל דָּא לָא תְכַבֵּה וְלְכֵן צְרִיכִים לְהַזְהֵר שְׁלָא תְכַבֵּה הָאֵשׁ שֶׁל הַמְּזַבַּח.

וְכַהֲנָא יְסַדֵּר עָלֵיָּה אִשָּׁא בְּבַקֵּר בְּבַקֵּר וְהַכֵּהן יְסַדֵּר עָלֵיו אֵשׁ בְּבַקֵּר בְּבַקֵּר, בְּזַמְנָא דְשִׁלְטָא סְטְרָא

ומתמך ואילך פלהו תלמידים אינון דילך, מן יהושע עד סוף כל דרין, הךא הוא דאמרינו ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים עד סוף פלהו, תלמיד בקי דילך מאן הוא, הךא חזינא דאתמר, הפל יהא מונח עד שיבוא אליהו.

אמר לון, ודאי הכי הוא, דאיהו תלמיד חבר, דעליה אתמר (במדבר כה יא) בן אהרן הפהן, פגוונא דאתמר באהרן (שמות ד טו) הוא יהיה לך לפה (דף כח ע"א) הכי נמי בריה יהיה לי לפה, דאיהו אורייתא דבעל פה, בגין דהיכי דהוינא בקדמיתא פבד פה וכבד לשון, הכי יוקים לי קדשא בריך הוא, פבד פה באורייתא דבעל פה, וכבד לשון באורייתא שבכתב, דלא ימרון אלין דלא אשתמודעון לי, אחרא איהו, ואליהו הוא יהיה לי לפה, ייתי לתקנא כל אלין ספקות ולפרקא לון.

בודוי לפני השנה מקשר האדם את חלקי נפשו למעלה

וצריך בר נש לקרבא בכל ליליא, קרבן נפשא ורוחא ונשמתא דבעירן קדם יהו"ה, ויתודה בכמה מיני ודויין, ויסלק לון במחשבתיה קרבנא קדם יהו"ה, לאפקא לון בקריאת

מתוק מדבש

פה כף יקים אותי הקדוש ברוך הוא בתחית המתים כבד פה בתורה שבבעל פה, פלומר שעדין יהיו הרבה קשיות בתורה שבבעל פה, וכבד לשון באורייתא שבכתב וכבד לשון בתורה שבכתב, שגם בה יהיו עוד קשיות, דלא ימרון אלין דלא אשתמודעון לי כדי שאלו שאינם מכירים אותי לא יאמרו, אחרא איהו אחר הוא, כי לעתיד לבא משה רבנו ילמד תורה לישראל, והוא ילמד את התורה כמו שהיא עכשו, כדי שלא יחשבו שהיא תורה אחרת חס ושלום, ואחר כך אליהו יפרשנה היטב בבאורים חדשים עד שידמה לנו כאלו היא תורה חדשה, וזה שאמר ואליהו הוא יהיה לי לפה דהיינו ייתי לתקנא כל אלין ספקות ולפרקא לון הוא יבא לתקן את כל אלו הספקות ויתרין אותם, פלומר שיטהר את העולם מן הקלפות, ועל ידי זה יהיה לבון הלכה ועלית השכינה, כי לא יהיה עוד מי שיעכב את עלייתה ויחודה עם דודה.

(דף כו ע"ב - כח ע"א, וכביאורינו כרך י עמ' שכו-שכח)

בודוי לפני השנה מקשר האדם את חלקי נפשו למעלה

וצריך בר נש לקרבא בכל ליליא קרבן נפשא ורוחא ונשמתא דבעירן קדם יהו"ה וצריך האדם להקריב בכל לילה קרבן של הנפש רוח נשמה הפהמית שלו לפני ה', על ידי ויתודה בכמה מיני ודויין שיתודה בכמה מיני ודויים קדם שנתו, כי על ידי זה יקשר את הנפש רוח נשמה הפהמית שלו למעלה, ויסלק לון במחשבתיה קרבנא

חכמים הם התלמידים שלך, והיינו מן יהושע עד סוף כל דרין מיהושע עד סוף כל הדורות, הךא הוא דאמרינו זהו שאנו אומרים בריש פרקי אבות ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, עד סוף פלהו עד סוף כל הדורות, תלמיד בקי דילך מאן הוא מי הוא תלמיד בקי שלך, הךא חזינא דאתמר הרי ראינו מה שגאמר (פמסכת פנא מליטא דף ג עמוד א) הפל יהא מונח עד שיבוא אליהו ויכרר כל סתום, וכן פרש כל ההלכות הסתומות, לכן הוא התלמיד בקי שלך.

אמר לון אמר להם הרעיא מהימנא, ודאי הכי הוא, דאיהו תלמיד חבר ודאי כף הוא, שאליהו הוא תלמיד חבר שלי, דעליה אתמר שעליו נאמר בן אהרן הפהן כי אליהו הוא פנחס בן אלעזר בן אהרן הפהן, ומצד שנתעברו בפנחס הנפשות של נדב ואביהוא, הרי הוא בן אהרן ממש, פגוונא דאתמר באהרן פעין מה שגאמר באהרן הוא יהיה לך לפה כי משה היה אומר הלכה סתומה ואהרן היה מפרשה, (דף כח ע"א) הכי נמי בריה יהיה לי לפה כמו בן בנו שהוא אליהו יהיה לי לפה, שהוא יפרש לעתיד לבא את ההלכה שתהיה ברוכה, דאיהו אורייתא דבעל פה שההלכה היא התורה שבבעל פה, בגין דהיכי דהוינא בקדמיתא פבד פה וכבד לשון כי כמו שהייתי בתחלה כבד פה וכבד לשון, וזה גרם שבגלות לא הייתה הלכה ברוכה במקום אחד, הכי יוקים לי קדשא בריך הוא כבד פה באורייתא דבעל

שָׁמַע, (בְּלֵב אֶחָד) לְקַמֵּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיִּפְּיֵק רוּחִיהָ דְדַפְּיֵק בְּעַרְקִין דְּלַבָּא, נַפְשׁ, יְכוּוֹן
בְּשִׁרְפָתָהּ, וּבְשִׁחִיטָתָהּ, וּבְנַחֲרִיתָהּ דְּהוּוּ נַחֲרִין פְּהַנְיָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב וּמֶלֶךְ אֶת רֹאשׁוֹ מִמּוּל
עַרְפּוֹ וְלֹא יִבְדִּיל, וְהֵינּוּ חֲנֻק [וּכּוּ].

בְּהָהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִים בְּהוּוּ (דְּכֵרִים ד' ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוּוּ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים, וַיְהוֹן פְּסוּסִיא
דְרָכִיב מְאַרְיָה עֲלֵייהוּ, הָדָא הוּא דְכָתִיב (חֲבֻקֻק ג' ח) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְפָּבוֹתֶיךָ
יִשׁוּעָה, וּבְהָהוּא זְמַנָּא (תְּהִלִּים לו' ז) אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוּוּ.

וְתִלְמִיד חָכָם אִיהוּ שְׁקִיל לְכָל מְאַרְי תוֹרָה, וְהָכִי צְרִיךְ לְמַהוּי שְׁקִיל גְרַמְיָה מְסֻטְרָא דְאֹרִייתָא,
וּמְסֻטְרָא דְאַבְרָם דְּגוּפָא צְרִיךְ לְמַשְׁקֵל גְרַמְיָה לְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ, כְּמָה דְאֹקְמוּהָ מְאַרְי
מִתְנִיתִין, לְעוֹלָם יִרְאֶה אָדָם עֲצָמוֹ כְּאֵלּוֹ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְלוּי בּוּ.

וַיְכוּוֹן בְּנַפְשִׁיהָ וּבְרוּחִיהָ וּבְנִשְׁמָתֶיהָ, לְמַעַבְד לִוֵן קְרַבְנִין עִם כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא מְצַרְף מַחְשָׁבָה טוֹבָה לְמַעֲשָׂה, וּבְדָא אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוּוּ.

מתוק מדבש

חָכָם גְּדוֹל הַדּוֹר הוּא שְׁקִיל כְּנֻגְד כָּל בְּעֲלֵי תוֹרָה, כְּלוֹמַר
צְדִיק הַדּוֹר הוּא נִקְדָּה הַפְּנִימִית וְהַמְרָכּוֹ לְכָל נִשְׁמוֹת בְּעֲלֵי
תוֹרָה, וְכֵלָם הֵם עֲנָפִים אֵלּוּ, וְהָכִי צְרִיךְ לְמַהוּי שְׁקִיל
גְרַמְיָה מְסֻטְרָא דְאֹרִייתָא וְכָךְ צְרִיךְ לְהִיט שׁוֹקֵל עֲצָמוֹ
מִצַּד הַתּוֹרָה, כְּלוֹמַר מִצַּד הַנְּפֶשׁ רוח נִשְׁמָה דְאַצִּילוֹת שִׁישׁ
לוֹ, וּמְסֻטְרָא דְאַבְרָם דְּגוּפָא וּמִצַּד הָאַבְרָם שֶׁל הַגּוּף
שֶׁהֵם הַנְּפֶשׁ רוח נִשְׁמָה דְכְרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה, צְרִיךְ
לְמַשְׁקֵל גְרַמְיָה לְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ צְרִיךְ לְשַׁקֵּל אֶת עֲצָמוֹ
לְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ, כְּלוֹמַר שֶׁמִּצַּד הַהוּא הוּא נִקְדָּה פְּנִימִית
וְהַמְרָכּוֹ לְכָל נִשְׁמוֹת עַמֵּי הָאָרֶץ, כְּמָה דְאֹקְמוּהָ מְאַרְי
מִתְנִיתִין כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה (גְּמָסָכָא קְדוּשִׁין ד' מ
עֲמוּד ג'), לְעוֹלָם יִרְאֶה אָדָם עֲצָמוֹ וְהֵינּוּ תִלְמִיד חָכָם
צְדִיק הַדּוֹר, יִחְשַׁב בְּעֲצָמוֹ כְּאֵלּוֹ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְלוּי
בוֹ בֵּין נִשְׁמוֹת הַתִּלְמִידִי חֲכָמִים וּבֵין הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל עַמֵּי
הָאָרֶץ, כִּי הוּא נִקְדָּה פְּנִימִית לְכֻלָּם.

וְעַל כֵּן וַיְכוּוֹן בְּנַפְשִׁיהָ וּבְרוּחִיהָ וּבְנִשְׁמָתֶיהָ לְמַעַבְד
לִוֵן קְרַבְנִין עִם כָּל בְּנֵי עֲלָמָא יְכוּוֹן בְּנַפְשׁ רוח
נִשְׁמָה שֶׁלּוֹ לְעִשׂוֹת אוֹתָם קְרַבְנוֹת עִם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,
כְּלוֹמַר כְּפֶאֱשֶׁר יִתְּנָה לְפָנֵי שְׁתָּנוּ יְכוּוֹן לְהַתְּדוּדוֹת כְּעַד כָּלֵל
כָּל יִשְׂרָאֵל, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְצַרְף מַחְשָׁבָה טוֹבָה
לְמַעֲשָׂה שֶׁעַל יְדֵי כּוֹנְתוֹ יִתְּדַבְּקוּ אֵלּוּ כָּל הַנִּשְׁמוֹת וַיְזַכּוּ
לְעִלּוֹת עַל יָדוֹ, וּבְדָא וְעַל יְדֵי זֶה אָדָם שֶׁהוּא הַתִּלְמִיד
חָכָם צְדִיק הַדּוֹר, וּבְהִמָּה שֶׁהוּא עִם הָאָרֶץ, תוֹשִׁיעַ יְהוּוּ
בְּרַחֲמֵי הַמְּרַבִּים.

(דף כט ע"ב ברע"מ, ובכיאורינו כרך י עמ' שנו=שנט)

קְדָם יְהוּוּ וַיַּעֲלֶה אוֹתָם בְּמַחְשָׁבָתוֹ, כְּלוֹמַר שִׁמְסֹר נַפְשׁוֹ
לְמִיתָה, שֶׁהוּא נִחְשָׁב כְּאֵלּוֹ הַקְּרִיב קְרַבָּן לְפָנֵי ה', לְאַפְקָא
לִוֵן בְּקִרְיָתָא שָׁמַע לְקַמֵּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהוּצִיא אֶת
הַנְּפֶשׁ רוח נִשְׁמָה שֶׁלּוֹ בְּאַמִּירַת קְרִיאתָא שָׁמַע שֶׁעַל הַמְּטָה
לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּפְּיֵק רוּחִיהָ דְדַפְּיֵק בְּעַרְקִין
דְּלַבָּא וַיְכוּוֹן לְהוּצִיא וְלְמַסֵּר אֶת רוחו הַדּוּפֵק בְּתוֹף עוֹרְקֵי
הַלֵּב, נַפְשׁ, יְכוּוֹן בְּשִׁרְפָתָהּ אֶת הַנְּפֶשׁ שֶׁלּוֹ יְכוּוֹן לְקַבֵּל
עֲלֶיהָ מִיתַת שְׂרָפָה כְּהַקְּטַרְת הַקְּרַבָּן, וּבְשִׁחִיטָתָהּ יְכוּוֹן לְקַבֵּל
עֲלֵיוֹ עַל מִיתַת הַרְגָּ שֶׁהוּא שְׁחִיטָה כְּשִׁחִיטַת הַקְּרַבָּן,
וּבְנַחֲרִיתָהּ שֶׁהוּא בַּחֲנֻת מִיתַת חֲנֻק, יְכוּוֹן דְּהוּוּ נַחֲרִין
כְּהַנְיָא כְּמוֹ הַכְּהֻנִּים שֶׁהֵיוּ נוֹחְרִים וּמוֹלְקִים אֶת קְרַבָּן הַעוֹפּוֹת,
הָדָא הוּא דְכָתִיב זֶהוּ שְׁכַתוֹב וּמֶלֶךְ אֶת רֹאשׁוֹ מִמּוּל
עַרְפּוֹ וְלֹא יִבְדִּיל, וְהֵינּוּ חֲנֻק שֶׁהוּא כְּעֵין חֲנֻק [וּכּוּ].

בְּהָהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִים בְּהוּוּ בְּזְמַן הַהוּא יִתְקַיִם בְּהֵם, מַה
שְׁכַתוֹב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוּוּ אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים שִׁיְהִיו דְּבָקִים בְּהוּוּ, וַיְהוֹן פְּסוּסִיא דְרָכִיב מְאַרְיָה
עֲלֵייהוּ וַיְהִי הַנְּפֶשׁ רוח נִשְׁמָה הַבְּהֻמִּיּוֹת שֶׁלּוֹ כְּסוּס שֶׁבְּעֲלֵיו
רוֹכְבִים עֲלָיו, דְּהֵינּוּ שִׁיְהִיו גַּם כֵּן מְרַכְבָּה לְהוּוּ, הָדָא הוּא
דְכָתִיב זֶהוּ שְׁכַתוֹב שֶׁאֲמַר הַנְּבִיא לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּי
תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ דְּהֵינּוּ עַל הַנְּפֶשׁ רוח נִשְׁמָה, אֲזַ
מִרְפָּבוֹתֶיךָ יִשׁוּעָה תוֹשִׁיעַ אֶת אֵלּוֹ הַמְּרַכְבּוֹת, וּבְהָהוּא
זְמַנָּא וּבְזְמַן הַהוּא אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוּוּ שֶׁהֵם
נַפְשׁ רוח נִשְׁמָה הַשְּׁכֻלִּים הַנְּקָרָאִים אָדָם, וְנַפְשׁ רוח נִשְׁמָה
הַבְּהֻמִּיּוֹת הַנְּקָרָאִים בְּהִמָּה, אֶת שְׁתֵּי הַבְּחִינוֹת יוֹשִׁיעַ ה'.

וְתִלְמִיד חָכָם אִיהוּ שְׁקִיל לְכָל מְאַרְי תוֹרָה וְתִלְמִיד

לפרשת פרה

הַעֲסַק בְּמַעֲשֵׂי הַפָּרָה מִחֲלִישִׁים וּמִבְטָלִים כַּחֲזוֹת הַקְּלִפָּה וְהַטְּמָאָה
תָּא חֲזִי, כָּל מַאי דְאַתְעֲבִיד מֵהַאי פָּרָה, בְּגִין לְדַפְּאָה, וְלֹא לְקַדְשָׁא, וְאַף עַל גַּב דְּאַתִּיחֵיב
לְסַגְּנָא, הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּינָא בְּסִטְרוּי, וְכַל שְׁפָן אַהֲרֹן דְּאִיהוּ
בְּדַרְגָּא שְׁלִים יִתִּיר, דְּלֹא בְּעֵי לְאַשְׁתַּכַּחא תַּמָּן וְלֹאזְדַּמְנָא תַּמָּן [וכו']

פִּינֵן דְּעֲבָדֵי הַאי עוֹבְדָא דְלִתְתָּא, וְכַל הַאי דִּינָא בְּאַתֵּר דָּא דְהַאי פָּרָה, וְרַמָּאן עֲלָה עֵץ (דף
קפא ע"א) אַרְז וְגו', כְּדִין אֲתַחְלֵשׁ חִילָא דְלַהוֹן, וּבְכַל אַתֵּר דְּשָׂרְאן אֲתַבְּרוּ וְאַתְחַלְשׁוּ,
וְעַרְקִין מִנִּיהּ, דְּהַאי חִילָא דְלַהוֹן אֲתַחְזִי כְּגוּוֹנָא דָּא לְגַבְיֵיהוּ, כְּדִין לֹא שָׂרְאן בְּבַר נֶשׁ, וְאַתְדַּפֵּי

מתוק מדבש

פִּינֵן דְּעֲבָדֵי הַאי עוֹבְדָא דְלִתְתָּא פִּינֵן שְׁעוּשִׁים אֶת
 הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל שְׁחִיטָה וְשִׂרְפַת הַפָּרָה לְמַטָּה, וְכַל
 הַאי דִּינָא בְּאַתֵּר דָּא דְהַאי פָּרָה וְכַל הַדִּין הַזֶּה
 נַעֲשֶׂה בְּמָקוֹם הַזֶּה בְּפָרָה זוֹ, שְׁשׁוּרְפִים אוֹתָהּ וְאוֹסְפִים
 אֶת אֲפָרָהּ, וְרַמָּאן עֲלָהּ וּמְשַׁלְּכִים עַל הַפָּרָה שֶׁהִיא
 בְּחִינַת הַמַּלְכוּת [הַשְּׂכִינָה] עֵץ (דף קפא ע"א) אַרְז וְאֲזוּב
 (ס"ג סמ"ק) אַרְז שְׂרָשׁוּ בַתְּפֹאֲרָתָהּ, וְאֲזוּב שְׂרָשׁוּ בְּיִסוּד,
 וְעַל יְדֵי זֶה הַתְּפֹאֲרָתָהּ מִתְחַדָּד עִם הַמַּלְכוּת [הַשְּׂכִינָה]
 עַל יְדֵי הַיִּסוּד, וְעַל יְדֵי הַיַּחְוּד כֹּל דִּינֵיהּ נִמְתַּקִּים
 וּמִתְבַּטְּלִים, כְּדִין אֲתַחְלֵשׁ חִילָא דְלַהוֹן אִזְ נַחְלֵשׁ
 כַּח הַקְּלִפָּה שְׂמֻמָּנָה בְּאֵה טְמֵאת הַמַּת, וּבְכַל אַתֵּר
 דְּשָׂרְאן אֲתַבְּרוּ וְאַתְחַלְשׁוּ וּבְכַל מָקוֹם שְׁשׁוּרוֹת הַקְּלִפּוֹת
 נִשְׁבְּרוֹת וְנַחְלֵשׁוּת, וְעַרְקִין מִנִּיהּ וּבִרְחוּת מַחֲמַת מִי
 הַחֲטָא, דְּהַאי חִילָא דְלַהוֹן כִּי שְׂרָשׁ הַכַּח הַזֶּה
 שְׁלֵהֶם, אֲתַחְזִי כְּגוּוֹנָא דָּא לְגַבְיֵיהוּ נִרְאֵה לְהֶם נִשְׁפָּר
 וְנִדְכָּא וְנִשְׂרָף כְּמוֹ שְׁנַעֲשֶׂה בְּפָרָה, כְּדִין לֹא שָׂרְאן
 בְּבַר נֶשׁ, וְאַתְדַּפֵּי וְאִזְ לֹא שׁוּרִים עוֹד בְּאָדָם, וְנִטְהַר
 עַל יְדֵי מִי הַחֲטָא.

(חקת דף קפ ע"ב - קפא ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' שיג-שמו)

הַעֲסַק בְּמַעֲשֵׂי הַפָּרָה מִחֲלִישִׁים וּמִבְטָלִים כַּחֲזוֹת הַקְּלִפָּה וְהַטְּמָאָה

תָּא חֲזִי בֵּא וּרְאֵה, כִּי כָּל מַאי דְאַתְעֲבִיד מֵהַאי פָּרָה
כָּל מַה שְׁנַעֲשֶׂה מִפָּרָה הַזֹּה, הִיא בְּגִין לְדַפְּאָה וְלֹא
לְקַדְשָׁא הִיָּה כְּדִי לְטַהַר אֶת הָאָדָם מִטְּמֵאת מַת שֶׁהִיא עֲנִין
אֲחִיזַת הַקְּלִפּוֹת, וְלֹא בֵּא כְּדִי לְהוֹסִיף קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתוֹ, וְאִם
כֵּן הִיָּה רְאוּי שְׁלֹא יִהְיֶה בְּסַגְּנָא אֲלֵא עַל יְדֵי הַלְוִיִּם שֶׁהֵם מִצַּד
הַשְּׂהֲרָה שְׁבַשְׂמָל, עַל זֶה אָמַר כִּי וְאַף עַל גַּב דְּאַתִּיחֵיב
לְסַגְּנָא אִף עַל פִּי שְׁנַתְּנָה הַפָּרָה לְסַגְּנָא הַכֹּהֲנִים שְׁבַחְסֵד לְעַסְק
בָּהּ, אֲבָל הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף הוּא לֹא שְׁחַט אוֹתָהּ
וְלֹא שְׂרָפָה, כְּדִי שְׁלֹא לְעַשׂוֹת פְּעֻלַת דִּין, אֲלֵא זֶר שׁוֹחֵט
וְאַלְעָנֵר רוּאָה (פְּפִיטָה רַש"י), בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּינָא בְּסִטְרוּי
כְּדִי שְׁלֹא יִמְצָא וְלֹא יַעֲוֹרֵר דִּין מִצַּד מַדַּת הַחֲסֵד שְׁלוֹ, וְכַל
שְׁפָן אַהֲרֹן וְכַל שְׁכֵן שְׁלֹא נִתְּנָה עֶסֶק הַפָּרָה בְּכֻלָּל לְאַהֲרֹן,
דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא שְׁלִים יִתִּיר כִּי הוּא הִיָּה בְּמַדְרַגָּה שְׁלֵמָה
יִתֵּר מְאֻלְעָנֵר, כִּי הִיָּה מְשַׁרְשׁ בְּבַחֲנֵינַת הַחֲכָמָה שֶׁהוּא שְׂרָשׁ
הַחֲסֵד, דְּלֹא בְּעֵי לְאַשְׁתַּכַּחא תַּמָּן וְלֹאזְדַּמְנָא תַּמָּן לְכֵן
וְדַאי שְׂאִינוּ רְאוּי לְהַמְצֵא שֵׁם וְלַהֲזַדְמֵן בְּשִׂרְפַת הַפָּרָה, כְּדִי
שְׁלֹא לְעוֹרֵר דִּין בְּמָקוֹם גְּבוּהָ חַס וְשְׁלוֹם [וכו']

שבח דא שירתא

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה, לפי שהגם דכל התורה שמוותיו של הקב"ה, מכל מקום נתלכשה בכמה ספורים ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר הזוהר הן הסודות עצמן בגלוי והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מוכן מקוצר המשיג ועומק המושג.

(מורה באצבע, סימן ב', אות מ"ד. וכעין זה בנפש חיים מערכת ז')

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימיל בכתובת:
 3022233@gmail.com

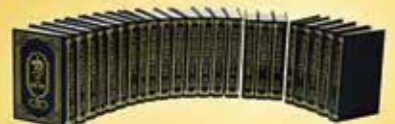
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
 "ובלכתך בדרך"
 מהדורת ר' יוסף צבי
 בערנער
 (cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
 (cm 17/12)